

OSMEX MOJE MAJKE
И
PANNA SOPHIA NA NEBEVZETY

Пра Милан

НЕБЕСКА СФЕРА

Уредник

Софија Младеновић

Пра Милан

ОСМЕХ МОЈЕ МАЈКЕ

И

PANNA SOPHIA NA NEBEVZETY

Издавач

ПРАМИЛАНИУМ СФАИРОС, Ртањ
Теслијанија - Бела Голубица, Београд

Слог

Живота Марков Настић

Корице

Душан Гостељски

Илустрације у књизи

Милић од Мачве

За издавача

Марија Младеновић

Штампа

Graphic Studio, Београд

Примерака

888

Пра Милан

ОСМЕХ МОЈЕ МАЈКЕ

И

PANNA SOPHIA

NA NEBEVZETY

Сфаирос

Теслијанија - Бела голубица

Ртањ, 2023

Својој мајци
и мајци вечне туге Драгици Милошевић

PANNA SOPHIA NA NEBEVZETY

БЕЛЕШКА О НАСТАНКУ ПЕСМЕ

У преводу са чешког наслов песме дословце гласи: Софија Госпа вазнета на небеса. Небевзети се изговара са нагласком на последњем слогу. И у речи Софиа нагласак је такође на “и”.

Црква која је дала наслов и разлог овој песми налази се у чешкој варошици Ужицу, истоименој са песниковим родним градом у Србији који он дели са мајком и њеним оцем, својим дедом Момиром Симићем (1899-1986), политичким емигрантом преминулим и сахрањеним у Лондону. Име цркве је заправо Panna Maria na nebevzety, а песник јој је име променио сходно свом софијанском (софиолошком) веровању у Божју Мудрост као Четвртом (женском) Лицу Божјем.

Цркву краси боја Карловачке гимназије, окружена је гробовима са чисто српским презименима, а на спољашњем зиду, у врху, целом ширином јужнога брода, крупним словима пише: ВРЕМЕ ЈЕ ДА СЕ ПРОБУДИМО ИЗ СНА.

Песник је ту доспео у тренутку када му се мајка у Београду, услед срчаног удара, налазила на Интензивној нези Кардиолошке клинике Ургентног центра у Београду, у бесвесном и безнадежном стању.

У немогућности да се и поред свесрдног залагања српског амбасадора у Чешкој, а свог вајкадашњег пријатеља Александра Илића, врати у земљу ни ваздушним (штрајк српске авио-компаније), ни копненим путем (немајући визе за Словачку и Мађарску), одлу-

чио је да оде у чешко Ужице, у чијем је имену видео доказ заједничке етничке матрице Срба и Чеха, будући да су ови последњи заправо један од огранака (Л)Ужичких Срба.

Одвезао га је човек по имену Јарослав, пут ка цркви показала случајно наишла млада жена по имену Рената (лат. Ре-ната, “Поново рођена” - мајка песникова зове се На/с/та), име цркве обелоданила њена (тако ће случајно наишла) свекрва, а повратни пут ка Прагу назначила прелепа девојка по имену Ленка (Шимакова).

Испоставило се да је “уснула мајчица” у сам час песникове посете “вечном Ужицу”, после тродневне коме, отворила очи и уистину се пробудила из сна. Поживела је потом још две и по године. Преминула је 30. августа 2007. године, не дочекавши да земним очима угледа ову књигу која јој је посвећена. (прим. прир.)

БЕЛЕШКА О ПОСВЕТАМА

Песник је песму, осим својој и мајци мале Иванке, посветио и мајкама својих најдражих пријатеља чији га је неупоредиви бол за изгубљеним синовима дубоко потресао. Оља Глумичић није могла да истрпи нестанак сина јединца, преминувши ускоро за њим. Драгица Милошевић, рођ. Николић, сестра великог србског песника Ђорђа Николића, мајка је девојчице Иванке коју су 1978. године, у седишту Србске народне одбране у Чикагу, зверски убили агенти тајне полиције комунистичке Југославије, заједно са србским емигрантским прваком Драгишом Кашиковићем. Девеугодишња девојчица је изгубила живот, масакрирана са преко педесет убода ножем, зато што се затекла на месту злочина и препознала убице.

Мученичку смрт мале Иванке доживео је наш песник као “саозначну жртвеном страдању Србије у време комунизма”, давно већ предложивши да се њени земни остаци из Либертвила код Чикага, у којем је на гробљу уз храм Светог Саве наишао на њен гроб са потресним стиховима њеног ујака, обредно пренесу у Београд, у храм Светог Саве. Најдражи песникови пријатељи Драган Глумичић, философ и новинар (“најлепши лик у целом Опсенаријуму”, како сам каже), и Милорад Лазић, историчар и естетичар, отишли су један за другим у кратком размаку од само шест месеци. Глумичић је преминуо у октобру 2002. године као дописник Танјуга из Москве, а Лазић 15. маја 1983. годи-

не у Војно-медицинској академији у Београду, одбравивши на самртном одру докторску дисертацију, четири сата пре свог последњег даха.

Први део поеме садржи у посвети име песниковог вољеног ужичког деде Момира Симића са чијом се емигрантском судбином поистовећивао. Други део поеме ("Складбар") првобитно је написан као независна песма посвећена Милораду Лазићу (будући непосредно побуђена његовом смрћу), али је после свог уграђивања у "Пана Софију" претрпео и промену посвете.

PANNA SOPHIA NA NEBEVZETY

1 (Вечно Ужице)

Сенима деде Момира (Симића)

Ја врло Милан и Младеновић врло
И врло Србијанац из бивших шума
Можда бих могао и да не похитам овако хрло
У овај чисти чисти простор иза ума
Можда бих могао и да не снујем Химере и градове
Толиким Итакама и да не будем збогом
Да се у мене и не заклиње Празнина рад ове
Сулуде трке за одбеглим Богом
Кога сустижем да урекнем зло
Мртав да не морам да испевам то
Тебе да вратим худим смртницима
Мајчице уснула на небесима
Време је да се будимо сна
Ти из небеског из земаљског ја
Да одем заувек а вратиш се Ти
Panna Sophia na nebevzety

Лак да Ти буде земље англијске
Вечити спомен деда Момире
За сва времена да нас помире
Са душманима кћери сербијске
Па да сагори несагорив грех
Толики да ватри не дâ да озебе
А Змијца вазда нагони на смех
Да си по Земљи коју Творац врти
Сејући Живот даривао Смрти
Децу коју љубљаше више него себе
Живи су Мајчице који памте зло
Мртав зар морам да испевам то
Кроз дивну Тебе да нас лепше има
Мајчице Славо на небесима
Час ли је да се будимо из сна
Ти из небеског из земаљског ја
Ја одох заувек а врати се Ти
Panna Sophia na nebevzety

Па зар да и после Санта Марије
И даље призивам Вечно Ужице
И зар да трн ми се дивље ружице
Још једном самртно у срце зарије
Па зар да узалуд узалуд је будим
Сред универзалне загонетке ствари
Каменом успаванком зар да зору рудим
Док ноћ везана звездама крвари
Па да та ноћ дужа од снова буде дно
С ког мртав морам да испевам то
Јер можда спаваш па ме крепиш снима
Мајчице Славо на небесима
Час ли је да се будимо из сна
Ти из небеског из земаљског ја
Да одем заувек а вратиш се Ти
Panna Sophia na nebevzety

Али тек ако смрт отрпим смело
(А то се гле збиља сада збива мени)
Сав ће ми светски простор урасти у чело
Да се преиспеван врати Васељени
Стихом што залазећ у своју дубину
На дно се пење не напушта себе
Па тонем у понор откривам висину
Свет препевавам крећем од амебе
Да у самом језгру утаманим зло
Мртав да не морам да исправљам то
Тебе да вратим худим смртницима
Мајчице Софијо на небесима
Час ли је да се пробудиш из сна
Ти да се вратиш а да одем ја
Ја одох заувек а врати се Ти
Panna Sophia na nebevzety

Време је судње Час ли да певачи
Већ једном врате се на гране Јачи
Од људског гласа хук је ветра најдуже
Памте појци који небом круже
Па ми отимају праобличје Песме
Која ме ипак сапиње у ходу
Титра по мору огањ и тај плес ме
Здружује с Вама у невољи Бози
Да Стих и Биће привољевам слози
Као Ви земљу зрак ватру и воду
Да заувек мине сећање на зло
Мртав зар морам да испевам то
Кроз дивну Тебе да нас лепше има
Софијо уснула на небесима
Час ли је да се пробудиш из сна
Ти да се вратиш а да одем ја
Ја одох заувек а врати се Ти
Panna Sophia na nebevzety

Неко страшно лудило треба да ме прожме
Јер песнике морају да походе виле
Властитом руком да не стигне нож ме
Врхунаравне бивам део силе
Па стога још већу бригу делим с Вама
Небеска браћо децо Сварогова
И сестре које Сјају роди Тама
Како да војска Светлости ојача
И у Празнину сатера Ругача
Како да сине царство Правог Слова
Ка коме ступам да порекнем зло
Мртав зар морам да испевам то
Тебе да вратим худим смртницима
Мајчице уснула на небесима
Час ли је да се будимо из сна
Ти из небеског из земаљског ја
Ја одох заувек а врати се Ти
Panna Sophia na nebevzety

2 (Складбар)

*Сенима пра Драга́нове мајке Оље (Глумичић)
и пра Милорадове Смиљане (Лазић)*

Јер да је Творцу било ма и час
До умне сврхе света који створи
Другим би длетом он вајао нас
Не би нам плђћу пресвукао кости
Црв не би морао нама да се гости
Нити са Смрћу Живот да се бори
И не би чељуст сручена у врат
Живога створа похлепно и хрло
Била казаљка којом земни сат
Мери и рочи вѐк досуђен жићу
Зато да цену опстанка у бићу
Плаћа сечивом стављеним под грло
Па ни ја не бих срљао на зло
Нит' мртав морао да испевам то
И сам презасићен самртним гресима
Мајчице Госпо на небесима
Час ли је да се пробудиш из сна
Ти да се вратиш а да одем ја
Ја одох заувек а врати се Ти
Panna Sophia na nebevzety

Али Он моћан чији сваки крет
Премеће свемир по властитој ћуди
А када спава Његов непокрет
Покреће бића да припишу Њему
И што је њихов удео у Свему
Па моле смерно да се бар пробуди
Он силни јемац Истине и Правде
Нежни покровитељ Добра и Лепоте
Коме све молитве пристижу одавде
Из душе створава које хтѐ да случи
Да Му се диве а Он да их учи
Њему да жртвују безвредне животе
У које баш Он је улучио зло
Па мртав морам да исправљам то
Крилаћен Твојим благим осмесима
Софијо Госпо на небесима
Час ли је да се будимо из сна
Ти из небеског из земаљског ја
Ја одох заувек а врати се Ти
Panna Sophia na nebevzety

Тај горди складбар хармоније сфера
Чији су свирци Сазвежђа Маглине
Па да га слушају и разум и вера
Анђеле штедро за понизност части
А Арханђеле Силе Моћи Власти
Притворно диже до своје висине
Зашто допушта да се баца љага
На род Човеков да се лажни греси
Недужног створа који се потуца
Од зла немила до гора недрага
Залуд икупљују док не засветлуца
Нада у Иже јеси на небеси
Мада узалуд све је и стиже га зло
Па мртав морам да исправљам то
И сам презасићен самртним гресима
Мајчице уснула на небесима
Час ли је да се пробудиш из сна
Ти да се вратиш а да одем ја
Ја одох заувек а врати се Ти
Panna Sophia na nebevzety

Зашто да Оног што сред Васионе
Подиже буну против Охолости
Људи по Времену и Вечности гоне
Иако Он се - или баш због тога -
Лишио бесмрти да од таквог Бога
За људе отме бар зрно Светлости
А они да Га - Њиме вазнесени
До тајне плода Дрвета сазнања
И тако грешним знањем размножени -
Хуле и руже иако без Њега
Били би крпељ под кожом Ничега
Па не би стигли до свог постојања
У којем Најбоље гони сушто зло
Па мртав морам да истрпим то
Тебе да враћам худим смртницима
Славијо мајчице на небесима
Час ли је да се будимо из сна
Ти из небеског из земаљског ја
Ја одох заувек а врати се Ти
Panna Sophia na nebevzety

Зашто тај благи Отац свих створења
Не ули Сину у самртне крике
Утеху достојну крсног понижења
Но своју чељад претворив у руљу
Уместо Сина ослободив хуљу
Васкрсом крепи наду безнадника
А да је хтео свог вођњака зуј
Полен и звездосјај да срочи у слик
Нашим би струнама одзвањао бруј
И мојом песмом протицао хуј
Прадавнине и тај би се струј
Слио у свима срећни преоблик
Ал' Он је радије разгорео зло
Па мртав морам да поправљам то
Стихом и опростом грешно невинима
Мајчице Госпо на небесима
Час ли је да се пробудиш из сна
Ти да се вратиш а да одем ја
Ја одох заувек а врати се Ти
Panna Sophia na nebevzety

OCMEX MOJE MAJKE

ОСМЕХ МОЈЕ МАЈКЕ

*За моју мајку Насту Младеновић, рођ. Симић
06. 02. 1925 (Ужице) – 30. 08. 2007 (Београд)*

Не желим да избледи осмех моје Мајке
Та нежна оданост посвећена мени
Желим да тим лицем буду озарени
Неутешни часи у сузу изливени
Сви моји даси да постану и њени
Не желим да избледи осмех моје Мајке

Не желим да икада заборавим то Лице
Стишани отисак анђела на мени
Желим да ту радост никад не засени
Бол да живимо са смрћу помирили
Не желим да икада заборавим то Лице
Ни да избледи осмех моје Мајке

Из њеног ока зарила ме Песма
Ти живи Певај И не брини о мени
Моја је душа већ у Васељени
Не жали за мношвом Прени се Покрени
Из њеног ока зарила ме Песма

Не желим да згасне сјај тог брижног Сунца
Преблаги одсев небеса у мени
Желим да тај поглед зиму озелени
Летом да бла́жи суморне јесени
Не желим да згасне сјај тог брижног Сунца
Ни да избледи осмех моје Мајке

Не желим да облаци прекрију то Небо
Ту Вечност која грехе праштала је мени
Желим ту смерност да светли и у сени
Тамо где одлазимо у покров увијени
Не желим да облаци прекрију то Небо
Ни да избледи осмех моје Мајке

Из њеног ока за́рила ме Песма
Ти живи Певај И не брини о мени
Моја је душа већ у Васељени
Не жали за мном Животу се окрени
Из њеног ока за́рила ме Песма

Не желим да утихне дамар тога Срца
Тај сат за откуцај Доброте у мени
Желим ту Лепоту да свет оплемени
Кроз Љубав сви људи да живе измирени
Не желим да утихне дамар тога Срца
Ни да избледи осмех моје Мајке

Не желим да икада усахне та Љубав
Благослов срца разливен по мени
Желим ту верност да ми опламени
Веру да сви ћемо бити искупљени
Не желим да икада усахне та Љубав
Ни да избледи осмех моје Мајке

Из њеног ока зарила ме Песма
Ти живи Певај И не брини о мени
Моја је душа већ у Васељени
Не жали за мношћем Ка деци се окрени
Из њеног ока зарила ме Песма

Не желим да избледи осмех моје Мајке
Та нежна оданост посвећена мени
Желим да тим лицем буду озарени
Судњи ми часи до звезда узнесени
Сви моји даси да остану и њени
Не желим да избледи осмех моје Мајке
Не желим да избледи осмех моје Мајке

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

(др Милан Младеновић) рођен је 21. новембра 1949. у Ужицу, Србија. По завршеној средњој школи (Деве-та и Прва београдска гимназија, 1968), Филозофски факултет, групу за философију, завршава 1975. у Београду, а докторат трећег степена на Сорбони у Паризу, 1982. Студирао је и француску књижевност у Паризу (1969-70), класичну филологију у Београду (1972-1975) и православну теологију на париском Институту Светог Сергеја (1981-1982).

Још у гимназији основао је нов књижевни и уметнички, а током студија и философски правац опсесионизам.

Предавао је философију у најстаријој сърбској (Сремски Кар- ловци, 1977-78) и у најстаријој београд-ској гимназији (Прва београдска, 1979-80). У Карловци-ма основао књижевни лист „Бранко” и илегалну Странку Правога Слова.

На путовању кроз Азију (1978) стигао до Индије, а у Индији до Њу Делхија, Кашмира, Бенареса, Таџ Махала...

На Фестивалу европске поезије у Лувену (Белгија) учествује три године узастопно (1982-84) и стиче пријатељства са знаменитим песнцима из целог света.

Током целокупног свог школовања и професуре Милан Младеновић је долазио у сукоб са тоталитар-ним комунистичким режимом. Избачен је из Девете београдске гимназије (1967), учествовао у студентским

демонстрацијама 1968. и био председник бунтовних студената Филозофског факултета (1971-1972), у ком својству је био политички учитељ нешто млађем Зорану Ђинђићу кога је одредио за свог наследника. У више наврата због "морално-политичке неподобности" спречаван је да добије место на Београдском и Новосадском универзитету.

Због антикомунистичких текстова под псеудонимима у париском емигрантском часопису „Савременик“, у Београду је ухапшен 5. октобра 1984. г. и упркос протестима целокупне светске јавности, осуђен на 14 месеци затвора. Хапшење, боравак у затвору и потом четворогодишње ускраћивање пасоша осујетили су му добијање професуре на париској Сорбони. У затвору ће штрајковати глађу 40 дана и у сврху одбране написати своју знамениту Завршну реч. Током прогона одузето му је шест свезака Париских дневника који

ће 1996. године бити судски уништени. Године 2009. добио је судску рехабилитацију, а 2017. судску надокнаду чији је целокупан износ уложио у стварање духовног сред-средишта Србије на тајанственој планини-пирамиди Ртањ.

По изласку из затвора оснива прву велику приватну издавачку кућу („Сфаирос“, 1987) која ће и организацијом и издањима срушити концепт комунистичког издаваштва. Један је од обнављача, писац програма и први председник Извршног одбора Народне радикалне странке (НРС, 1989) те оснивач и председник Конзервативне странке (КС, 1991). Члан Крунског политичког савета Александра Карађорђевића од 1992. У два

наврата (1990. и 1997) кандидован за председника Србије. Два пута боравио у Америци и Канади, први пут као председник ИО НРС (1990), други пут као председник КС (1992), када је са најугледнијим представницима србске политичке емиграције основао „ОПИС“ (Одбор за правду и истину о Србима) и „ПОКС“ (Покрет за обнову Краљевине Србије“). Говорио у америчком Конгресу, на највишем нивоу примљен у Стате Департмент-у, а у Отави се сусрео са канадским председником Брајаном Малрунијем. Са својим оцем проф. др Марком Младеновићем основао је „Опстанак“ - удружење за борбу против беле куге (2002).

И поред многоструке и запажене јавне делатности током деведсетих година XX века, Младеновић је због своје непомириве борбе против узастопних облика комунистичког камелеонског прилагођавања непрекидно био изложен прогону, уништавању духовних и материјалних тековина свога рада, злостављању, све до више пута поновљеног физичког угрожавања живота. Доказ симболичког пребацивања истог прогона у XXI век стигао је већ у самој новогодишњој, односно новомиленијумској ноћи 2000-2001, када је опљачкано и опустошено седиште „Сфаирс-а“ у Земуну, са потоњим сазнањем да је разбојништво почињено по налогу Државне безбедности. Током покушаја да напуштен и запуштен Дом здравља у Ломиној улици у Београду уз знатна улагања претвори у Равногорски културни центар („Сварожана“, 2004), голим рукама савладао је атентатора. У закупљеном стамбеном и пословном простору на београдској Чубури бесправно му је

исечена струја, да би је назад добио после 11 година скандалозног судског отезања. У том раздобљу принудно је боравио у селу Рамаћа на планини Рудник, на Ади Циганлији (Чичади), најзад и на Ртњу.

Деведсетих година XX в. био је потпредседник Свесловенског Савеза, саоснивач и староста Братства Луличких и Балканских Срба, генерални секретар Друштва за књижевност и културу Југославија - Канада, те потпредседник Србског фонда словенске писмености и словенских култура. На челу Друштва за обнову Светих Арханђела код Призрена (1984-85) најзаслужнији за изградњу манастирског конака. Творац манифестација „Песничко Небо“ на тргу „Белависта“ у Херцег Новом и „Сусрети саборности и расејања“ са издавачком кућом „Град-писац Херцег Нови“ (Драгиша Маџгаљ и Драгољуб Шћекић). Са Велимиром Абрамовићем уређује и објављује двојезични (србско-енглески) часопис „ТЕС-ЛИАНА“ (1993-95). Са својим „Сфаирсом“, новинском кућом „Вечерње новости“ и Удружењем књижевника Србије осам година додељивао награду са именом свог преминулог песничког пријатеља Милана Лалића (1992-99).

Амбасадор мира Светске федерације за мир постао је 2005. Тих година путовао је у Јужну Кореју, Кину и Русију, а током 2006. основао Удружење за мир кроз културу, спорт и образовање „Теслијанија - Бела Голубица“, у оквиру чијег је деловања, а поводом Олимпијада у Пекингу (2008), Лондону (2012) и Рио де Жанеиру (2016), обављао „Олимпијска планетарна

бдења за мир“ и у све 24 временске зоне наше планете слао „Олим- пијске посланице сапутнику Сунца“, здружене у збирци Миландар, од 2012. г. објављене у више издања и преведене (за сада) на енглески, француски, шпански, јерменски и руски.

У лето 2013. г. на Гледићким планинама основао је Удружење „САМАР - ЗА ДОБРО СРБИЈЕ“.

С пролећа 2014. именован је за саветника председника Равногорског покрета, а две године потом и за председника Политичког савета тог Покрета чији је политички програм објавио у књизи Равнорорска Србија..

Крајем 2017. г. добио је судску надокнаду за робијање и спаљивање својих рукописа и преселио се са супругом на планину-пирамиду Ртањ, где је сав добијени новац, по свом ранијем обећању, уложио у „Ртањску обнову Србије“, најпре у обнову тамошњег запуштеног Соколског дома (сада „Миландар“) и његове позоришно-концертне дворане („Опсенаријум“), у који је простор преселио своју библиотеку од 10.000 књига и „рашчетворену“ књижевну архиву, а потом основао „Библиотеку србске поезије“, Савез удружења „Друштво србских великана“ и ЗА-СРБИСТ („Завод за србијска истраживања“), те отворио своју Језичко-преводиачку и Песничко-философску школу. Убрзо потом закупио је на тој планини урушен туристичко-угоститељски комплекс „Миленијум“ и обновио га под именом „Културно-уметнички угоститељски лавиринт (КУУГЛ) ПРА-МИЛАНИУМ“. Суочен са тешкоћама у спровођењу

свог ртањског наума, основао је „Удружење за очување и заштиту Ртња“ (УЗОР).

Боравећи у Шведској почетком 2020. г. покренуо је оснивање кровног удружења србских организација у расејању под називом РАСЕЉЕНА.

Почетком 2023. године, после дуготрајног судског процеса, добио је новчану надокнаду на име материјалног обештећења за своје спаљене Париске дневнике и уништену књижевну архиву.

У пролеће исте године изабран је за академика Србске духовне академије.

Као шаховски мајсторски кандидат др Младеновић је остварио победе над многим врхуским шахистима, између осталих и над светским прваком Карповом, али је због посвећености књижевним, философским и јавним пословима доста рано напустио (жртвовао!) активно играње шаха. Истакао се и у компоновању шаховских проблема.

Отац је пет кћери.

Од 1967. године Милан Младеновић је започео са редовним објављивањем у књижевној периодици и публицистици, а почев од 1979. г. објавио преко 30 ауторских књига и преводе са осам живих и класичних језика (Платон, Лајбниц, Сведенборг, Хелдерлин, Сартр, итд. – вид. даље „Од истог писца“). Писао је и објављивао и на француском, енглеском и шпанском, а превођен је на близу 30 језика.

По паду Берлинског зида, у Бриселу је у публикацији Европске заједнице уврштен у антологију Фреихеит (Слобода) са по једним песником који се у пороб-

љеним земљама супротстављао комунистичкој диктатури (примерице, Пољаке је представљао нобеловац Чеслав Милош).

Више истакнутих композитора сачинило је музичку обраду Пра Миланових песама, а изводили су их истакнути вокални солисти (Мерима Његомир, Владета Р. Кандић, Зоран Све Јовановић, Драган Млађеновић Шекспир) и музичке дружбе („Моби Дик“, „Сварожићи“, „Слободни стругари“, „Ртањска бића“). Немали број песама је и сâм компоновао (између осталих „Химна препорода Србије“, „Србска рођенданска песма“, „Девојчица“, „Ужичка балада“, „Peace Land“, „Европа мира“, „Белграда - за право име моста преко Аде“. „Лети пролеће“, „Ртањска химна љубави“, „Нолитва“...) и пева их, пратећи се на гитари.

Упркос свему томе, никада у својој земљи, ни у „комунистичкој“ ни у „посткомунистичкој“ ери, није добио ниједну награду, никада није позван ни на један од преко 250 књижевних и уметничких фестивала и манифестација, нити му је иједну од књига икада објавио неки од водећих државних или параприватних издавача.

ОД ИСТОГ ПИСЦА

АУТОРСКА ДЕЛА

ПЕСМЕ ИВИЦЕ ПОНОРА, „Запис“, Београд - Јагодинска библиотека, 1979.

ДУШЕ ГРАДОВА (прозно-поетске мапе), „Књижевне новине“, Београд 1988. (са 15 црно-белих илустрација Милића од Мачве).

КЊИГА О ПРАЗНОМ - излучена из духа Ивице Понора (песме, са црно-белим илустрацијама Тодора Стевановића), „Графос“, Београд, 1990.

ЗАВРШНА РЕЧ - УВОД У ДОБА СЛОВЕСНОСТИ (одбрана на Суду), ауторско издање, Париз 1990.

СЛЕДЕЋИ РАТ ДРАЖЕ МИХАИЛОВИЋА (огледи и песме), Епархија „Нова Грачаница“, чикаго, 1990.

СРПСКА ДУША ТОРОНТА - Душе градова Канаде и Америке (прозно-поетске мапе), два издања 1993. и 1994, „Багдала“ (Крушевац) - „Октоих“ (Подгорица) - „Сфаирос“ (Земун) - „Град-писац Херцег Нови“;

МОРАМ ДА ВИДИМ ОСТРВА (избор песама, приредила Весна Башић), „Источник“ (Нови Сад) - „Плави змај“ (Сремски Карловци), 1995.

ЕВРОПИЈА - и друге глогољубиве песме (илустрације Љубомира Миљковића, поговор Небојше Ковачевића), „Сфаирос“, Земун, 1995.

ЗАВРШНА РЕЧ - УВОД У ДОБА СЛОВЕСНОСТИ (одбрана на Суду), друго издање, „Сфаирос“, Земун, 1995. (поговор и „Хронологија“ Небојше Ковачевића, илустрације Рајка Ковачевића);

ЗЕМАЉСКИ ШАР (избор песама, приредио Криле Белић-Јастребић, предговор: Предраг Бјелошевић, поговор: Драгиња Урошевић), „Глас српски” (Бања Лука) - „Апостроф” (Београд), 1998.

ДУШЕ ГРАДОВА (прозно-поетске мапе), друго издање, „Просвета”, Ниш, 1998. (са илустрацијама Милића од Мачве - 12 у боји и 3 црнобеле).

ОЛГИЈАНСКИ ПУТ - Ка српском опстанку, са поговорима проф. др Александра М. Петровића и Небојше Ковачевића, „Калеком”, Београд 1999.

КРАЈ БРОЗНОГ ВРЕМЕНА (I, II), приредио др Антоније Тезић, поговор: проф. др Милан Петровић, „Сфаирос”, Земун 2000.

- МЕФИСТОФЕЛОВСКИ ЗАГРЉАЈ ЗАПАДА (I),
- РАЂАЊЕ И ПАД СЛОБРОЗАНИЈЕ (II);

РЕСНИК - СТИХОМАХОВА ПОЕТИКА (песме 1977-2007, приредила и предговор написала Мирјана Брковић), „Издавачка књижарница Зорана Стојановића”, Сремски Карловци - Нови Сад 2007.

ЗАВРШНА РЕЧ - Увод у доба словесности (одбрана на Суду), треће издање - „Издавачка књижарница Зорана Стојановића”, Сремски Карловци - Нови Сад 2008. (предговор приређивача: Мирјана Брковић, прослов: Милан Петровић Церски, поговор: Станислав Никић, прилог: Небојша Ковачевић, илустрације: Рајко Ковачевић Рунг).

ОПСЕСИОНИЗАМ (философија, 1967-1975) - први том шестокњижја Опсесија Ивице Понора, приредио Криле Белић Јастребић, предговор др Желимир Вукашиновић. „Центар слободарских делатности”, Крагујевац, 2010.

ДНОВРХ (поезија, 1956-1975) - други том шесто-књижја Опсесија Ивице Понора, приредио Криле Белић Јастребић, предговор др Желимир Вукашиновић. „Центар слободарских делатности“, Крагујевац, 2012.

РУСЕРБИЈА (песме), „Сфаирос“, Београд 2012.

БЕЛГРАДА - САВСКА ВИЛА (испеванке), „Сфаирос“, Београд 2012. МИЛАНДАР - Олимпијске посланице Сапутнику Сунца, „Сфаирос“, Београд 2012.

MILANDAR - Olympic Letters to the Companion of the Sun (енглески превод Миландара, преводилац Павле Павловић), „Сфаирос“, Београд 2012.

СЛЕДЕЋИ РАТ ДРАЖЕ МИХАИЛОВИЋА (огледи и песме), друго измењено издање, „Сфаирос“, Београд 2012, Београд 2012.

LAS ALMAS DE LAS CIUDADES (шпански превод Душа градова, преводилац Силвија Монрос де Стојаковић), „Сфаирос“, Београд 2012, Београд 2012.

LES ÂMES DES VILLES „Сфаирос“, Београд 2012.

ДУШИ ГОРОДОВ (руски превод Душа градова, преводилац Ана Ростоккина), „Сфаирос“, Београд 2012, Београд 2012.

ДУШЕ ГРАДОВА (прозно-поетске мапе), треће издање, (са илустрацијама Милића од Мачве - 12 у боји и три црнобеле), „Сфаирос“, Београд 2012, Београд, 2012.

МИЛАНДАР - Послание спутнику Солнца (руски превод), преводилац Вита Пироцка (у сарадњи са Маријом Ковачевић и Вероником Бутенко), „Сфаи-

рос", Београд - „Издавачка књижарница Зорана Стојановића", Сремски Карловци - Нови Сад, 2013.

МИЛУТИН МИЛАНКОВИЋ КАО МИСЛИЛАЦ И ПИСАЦ, „Сфаирос", Београд - „Удружење „Милутин Миланковић", Београд 2014.

РАВНОГОРСКА СРБИЈА (Програм Равногорског покрета), „Равногорски покрет" - „Сфаирос", Београд - Јагодина 2016.

РТАЊ ДОБРЕ НАДЕ (песме), „Теслијанија - Бела голубица", Београд - „Ртањ добре наде", Ртањ 2017

ВЕЛИКО МОРАВИШТЕ (песме), „Сфаирос", Београд 2018.

СТАРИ И НОВИ СРБСКИ ЗАВЕТ - Изазови Олгијанског пута (философија, историософија), приредио др Антоније Тезић, поговор Драгослава Копривица. Удружење „Милош Милојевић" - „Сфаирос/Теслијанија - Бела голубица", Црна Бара - Београд 2018.

БУДИ ДУНАВ (Дунавске песме, записи и путопис-ма), Дунавски бизнис форум, „Медиа Инвест", Удружење „Милош Милојевић", „Теслијанија - Бела голубица! - Нови Сад, Црна Бара, Београд, 2018.

РТАЊ ПО СРЕДИ НАС (песме), „Расељена", Стокхолм, 2020.

СТАРИ И НОВИ СРБСКИ ЗАВЕТ - Изазови Олгијанског пута (философија, историософија), друго допуњено издање, приредио др Антоније Тезић, поговор Драгослава Копривица. Удружење „Милош Милојевић" - „Сфаирос/Теслијанија - Бела голубица", Црна Бара - Београд 2020.

РТАЊ ПО СРЕДИ НАС (песме), друго издање, „Сфаирос/Теслијанија - Бела голубица", 2021.

СРБСКА ДУША ЧИКАГА И ТОРОНТА: Душе градова Канаде и Америке / ; приредио и белешке сачинио Криле Белић Јастребић. - [Ртањ]: Прамиланиум Сфаирос, 2023 (Сфера. Песничко небо).

РУСЕРБИЈА ЕУФРАЗИЈА: Струнопевци са Кћериторијом и Осмехом моје мајке / .- [Ртањ] : Прамиланиум Сфаирос, 2023.

ОСМИШЉЕНИ АНЂЕО: Милан Лалић - бежанијски песнички кнез / ; приредио Криле Белић Јастребић. - Ртањ : Прамиланиум Сфаирос, 2023.

КЊИГА О ПРАЗНОМ са НАГОВЕШТАЈНИМ ПИСМИМА /; приредио Криле Белић Јастребић. - Ртањ : Прамиланиум Сфаирос; Београд: Теслијанија, 2023.

THE NEXT WAR OF DRAŽA MIHAILOVIĆ by Slobodan Vučitrn [i. e.]Pra Milan Mladenović from Lužice ; [translated by Dušan Vukotić Gosteljski] ; arranged by Anthony Tezić ; afterword Rastko Jovanov. - Belgrade : Pramilanium Sfaيروس, 2023.

КОДЕРСКИ ЛАЗ - КА ОЛГИЈАНСКОМ ПУТУ - Ртањ : Прамиланиум Сфаирос, 2023..

ОСМЕХ МОЈЕ МАЈКЕ и PANNA SOPHIA NA NEBEVZETU / Пра Милан. - Ртањ : Прамиланиум Сфаирос ; Београд.

ВАЖНИЈИ ПРЕВОДИ

ПЛАТОН: Тимај (старогрчки, са Марјанцом Пакиж), "Идеје", Београд, 1978

Ж. П. САРТР: Критика дијалектичког ума (француски, с групом преводаца), Београд, "БИГЗ", 1980

Г. В. ЛАЈБНИЦ: Нови огледи о људском разуму (француски), необјављено, 1985

Б. Г. ТИЛАК: Арктичка прадомовина Веда (енглески), "Књижевне новине", Београд, 1986

Е. Сведенборг: Небо и пакао (латински), "Сфаирос", Београд, 1988

Ф. Хелдерлин: Елегије и химне (немачки), необјављено, 1989

П. М. ГАЛОА: Алахово сунце засењује Запад (француски), "Глас српски", Бања Лука, 1996

САДРЖАЈ

БЕЛЕШКА О НАСТАНКУ ПЕСМЕ	11
БЕЛЕШКА О ПОСВЕТАМА	13
PANNA SOPHIA NA NEBEVZETY	
Вечно Ужице	15
Складбар	21
ОСМЕХ МОЈЕ МАЈКЕ	29
БЕЛЕШКА О ПИСЦУ	33
ОД ИСТОГ ПИСЦА	
Ауторска дела	40
Важнији преводи	45

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

МЛАДЕНОВИЋ, Милан, 1949-

Panna Sophia na nebevzety / Пра Милан. - Ртањ : Прами-
лум Сфаирос ; Београд : Теслијанија, 2023 (Graphic Studio,
Београд). - 37 стр. : ауторови портрети ; 21 cm. - (Небеска
сфера)

Тираж 500. - Белешка о настанку песме: стр. 9-10. - Белешка
о писцу: стр. 26-30. - Од истог писца: стр. 31-34.

ISBN 978-86-7612-027-7 (ПМ)

COBISS.SR-ID 122789129